

UČITELJSKI TOVARIŠ

Glasilno avstrijskega jugoslovanskega učiteljstva

Vse spise, v oceno poslane knjige itd. je pošiljati samo na naslov:

Uredništvo Učiteljskega Tovariša
v Idriji.

Rokopisov ne vračamo.

Vse pošiljatve je pošiljati franko.

Učiteljski Tovariš izhaja vsak petek popoldne. Ako je ta dan praznik, izide list dan pozneje.
Vse leto velja . . . 10—K
pol leta . . . 5—
četrt leta . . . 2-50
posamezna številka po 20 h.

Za reklamne notice, pojasnila, poslana, razpise služb je plačati po 20 h za petit-vrsto. Priloge poleg poštnine 15 K.

Za oznanila je plačati od enostolpne petit-vrste, če se tiska enkrat . . . 14 h
. . . dvakrat . . . 12
. . . trikrat . . . 10
za nadaljna uvrščenja od petit-vrste po 8 h.
Oznanila sprejema Učiteljska tiskarna (telefon št. 118).

Naročnino, reklamacije, to je vse administrativne stvari je pošiljati samo na naslov:

Upravništvo Učiteljskega Tovariša
v Ljubljani.

Poštna hranilnica št. 53.160.

Reklamacije so proste poštnine.

Prihodnja številka „Učiteljskega Tovariša“ izide dne 1. decembra 1916.

Javne službe so vsem državljanom v enaki meri pristopne.
Člen III. državnega osnovnega zakona.

Wir müssen ferner darüber wachen, daß Recht Recht bleibe, daß jedem auch im Kriege sein Recht werde und daß diese starke gesellschaftliche Klammer stark bleibe. . . Sie muß (die Justiz) im Kriege mehr als sonst neben dem Schwerte ihr Rotes Kreuz haben. Dann möchte ich Ihnen namentlich eines ans Herz legen. Ich stand während des Krieges mit der Bevölkerung und vor allem mit den erwerbenden Kreisen vielfach in Verbindung und konnte beobachten, wie hart sie es empfanden, wenn ihren begründeten Vorschlägen, Wünschen und Beschwerden in den Zentralstellen keine sonderliche Beachtung geschenkt wird. . .

Iz nagovora pravosodnega avstrijskega ministra dr. Kleina z dne 4. novembra 1916 na uradnike njegovega resorja.

C. kr. deželni šolski svet za Kranjsko je objavil dne 25. julija 1916, št. 4328/d. š. s. 1916, razpis učiteljskih služb, ki smo ga mi objavili v 17. št. svojega lista z dne 25. avgusta 1916, stran 5. in 6. — V tem razpisu je bilo navedenih 134 službenih mest na občini javnih ljudskih šolah po vseh okrajih na Kranjskem. Učiteljska, oziroma nadučiteljska mesta so bila razpisana v definitivno nameščenje. Prošnje je bilo vlagati do 30. septembra 1916. Uradni razpis imenuje izrečno učitelje-vojake, in sicer:

1. Učitelji-vojaki naj jih (prošnje) vložijo na okrajni šolski oblasti, ki je navedena pod rubriko 5.

2. Učiteljem-vojakom ni gledati na obliko (zadostuje navadna vojna dopisnica); tudi se pri teh ne zahteva, da bi bile njihove prošnje opremljene z listinami, ako jih ne morejo priložiti.

3. Imenovanje učnih oseb, ki dosedaj še niso bile definitivne, se bo izvršilo z

naknadnim uvrščenjem v status in z ozirom na interese onih provizoričnih učiteljev-vojakov, ki se njih definitivna namestitve more izvršiti šele v poznejšem času.

4. Deželni šolski svet si pridržuje pravico, da ne odda razpisanih učnih mest definitivno posebno tedaj ne, ako bi bili s tem oškodovani interesi kakavega učitelja-vojaka.

Iz tega moremo in smemo pravilno sklepati, da je hotel deželni šolski svet čuvati predvsem pravice učiteljev-vojakov, ki izvršujejo sedaj svojo domovinsko dolžnost na bojnem polju ali v vojaški službi sploh. Takih učiteljev je na Kranjskem jako veliko. Bore se za dom in cesarja na vseh bojiščih, izvršujejo naložene naloge v najrazličnejših vojaških službah kot častniki ali podčastniki — vsi brez izjeme enakovredni in enakopravni člani avstrijske vojske, mnogi od njih že odlikovani, ranjeni, oboleli. Mnogoteri kranjski učitelj je padel kot junak na bojnem polju. Temu ni treba nobene službe več. Drugi pa, če in ko se vrnejo zdravi in za delo sposobni iz bojnega viharja, naj dobe doma službo in kruh, da jih ne obvlada ob povratku grenko čustvo, češ, doma so pozabili na nas in so nas zavržili, kar je plačilo črne nehvaležnosti zato, ker smo s svojim življenjem branili domovino!

Te premise in ti zaključki so popolnoma pravilni in logični. Prav tako je treba brez zadržka priznati, da je namera deželnega šolskega sveta vredna vse hvale, ker hoče 1. zagotoviti in pripraviti eksistenco tistim učiteljem, ki se vrnejo iz vojne, in 2. nadomestiti prazna mesta v moškem učnem osebju z učitelji, ki so gledali, v vojnem metežu stoječ, smrti v oči, in so njihove duše polne vztrajnosti, junaštva in volje ter bodo zaradi tega v zopetnem civilnem svojem poklicu vršili svoje dolžnosti v največji meri popolnosti in uspešnosti, kar bo našemu šolstvu in naši kulturi v neizmerno korist! Zato je materialno in moralno utemeljeno, kar je hotela namera prve šolske oblasti v deželi!

LISTEK

Franc Erjavec:

Pisma.

Pulj, 20. oktobra 1916.

Dragi tovariši!

Pred nedavnim časom sem govoril z akademsko naobraženim rodoljubom, ki mi je z najsvetejšim ognjem slikal pogubni vpliv šole na vzgojo. Učitelj sam igra pri mladini vlogo nekakega krvnika. Ko sva prešla po dolgem prerekanju na slovenske razmere, mi pravi: „Pred vojno je bila vsebina vašega dela zabavljaje na Slomškarije in pritoževanje o slabih plačah. In med vojno? Vse uspehe na bojiščih pripisujete sebi in svojemu delu v šoli. To je smešno!“

Pripoznal mi boš, da človeka kaj malo mika, bosti se s takimi nazori, in šla sva zopet po svojih potih, a bolj kot kdaj prej

mi je stopila tedaj pred oči vsa tragika slovenskega učitelja. Čutil sem, kako malo razumevanja žanjemo še vedno za svoje delo kot učitelji in kot vzgojevalci naroda. Upoštevajo in izrabljajo nas le kot brezplačne agitatorje te ali one političke stranke, brezplačne delavce in priganjače pri vseh mogočih društvih itd.

Zanimivo bi bilo zato rešiti vprašanje, v koliko so tega razumevanja, podcenjevanja in izrabljanja krive razmere in v koliko smo tega krivi sami. S tem bi nam bila obenem dana že važna direktiva za bodočo obliko našega dela in uveljavljanja v narodu; saj so nam kot stanu dani vsi predpogoji, da bi tvorili v narodu velemoč, faktor, s katerim bi moral vsak resno računati.

Pot, po kateri bi dosegli svoj smoter, je edino organizacija, trdna in sklenjena organizacija, v kateri vsak posameznik ve, kaj hoče. Organizacija ima pa dve strani: vnanjo in notranjo. Vnanja, njena oblika, je do malega popolna, sad trdega in po-
žrtvovalnega doseganja dela. Imamo vsa potrebna glasila, obsega vso slovensko zemljo itd. Njena notranja stran, vsebina,

program in taktika — tu pa pač še ni padla zadnja beseda. Treba bo vsekakor korenite revizije in nove orientacije. Kako in v kaki meri o tem govoriti že danes, je nesmisel, ker ne poznamo še bodočega političkega in gospodarskega položaja, in tega ne bomo ustvarili mi, ampak diktirali ga bodo topovi. Če bo imel poleg teh še kdo kaj vpliva, bodo to kvečjemu močne političke stranke: stanovske organizacije pa prav gotovo nobene. Vse, kar moremo storiti v tem oziru, je, da zahtevamo od naših strank, da koncentrirane temeljito pripravijo zahteve naroda in da nastopijo z njimi v primernem času na pristojnem mestu. Naloga stanovskih organizacij je le, da izdelajo v posameznih vprašanjih podrobne zahteve in tako podpirajo z materialom političke stranke, na drugi strani pa da same strnejo svoje vrste in se tako pripravijo vsestransko za bo dočnost v svojem ožjem delokrogu. To sem že enkrat poudarjal na tem mestu, in to. Flere je izprožil tudi že velikopotezno idejo o „Skupnem delu“, poleg tega pa tudi že opozoril na najvažnejšo skupno narodno zahtevo, na — avtonomijo.

Tako smo zakrknjeni idealisti upali, da pojde vse v najlepšem redu naprej; popolnoma smo namreč pozabili, da živimo na Slovenskem, v Ljubljani, v deželi majhnih ljudi. Toda — pardon! Ne zarecimo se, morda se vkljub vsem porodnim bolečinam, ganljivostim, razočaranjem in presenečenjem (glej: „Slovenec“ z dne 18. sept., „Edinost“ z dne 15. oktobra, „Narodni Listy“ z dne 15. oktobra, „Naša Moč“ z dne 20. oktobra, „Slov. Narod“ z dne 21. oktobra, „Zavezin“ oklic na „Skupno delo“! ter odgovore na ta poziv itd., itd.) izcimi in povije Kraljevič Marko ali vsaj — Krpanova kobila. Nimam ne daru, ne pravice in ne veselja, da bi prorokoval, kaj bo; a že to, kar se je zgodilo in ne zgodilo do sedaj, je dovolj, da bo neprijeten dan, ko bodo polagali račune o svojem hiševanju.

To mi je vrole po glavi, ko mi opisuješ svojo Tomaževo vero v uspeh različnih lepih in potrebnih idej. Čas je res tako težak, da je skoraj popolnoma onemogočena vsaka resnejša in globlja akcija. Svetuješ, naj bi se slovenski učitelji v prvi vrsti pripravljali in duševno oboroževali vsak za sebe s štu-

Vojna.

VZPLAVAJ, OREL AVSTRIJSKI!

Kvišku, Avstrije sinovi,
vi junaštva, slave vir,
ko orkan besni, valovi
trgajo domovju mir!
Naših dedov pest jeklena
strla silnih vojsk je moč,
naj zdrobljen kot past steklena
bo sovražnikov obroč!

Domovinske zvezde jasne:
Lavdon, Daun in princ Eugen,
Tegetthoff, Radetzky — krasne
predpodobe — vzor jeklen!
V bran za domovino sveto
s srčnim upom tudi mi,
da domovje bo oteto —
to ljubezen nam veli!

Naj sovragov se prižene,
kot je zvezd neštevil broj,
vojne sile ni nobene,
da orjaški stre naš roj!
Složno roke si podajmo
in planimo v boj besneč,
veliki vsi dan spoznajmo,
da otmemo dom goreč!

So Spartancev Termopile
skrhale perzijski meč,
Habsburžanov bojne sile
zajezé naval rohneč!
Avstrijske Termopile —
trdni zid omejnih sten,
strah sovragom vedno bile,
slavljen naš odpor jeklen!

Med Slovenci ni plevela —
trda skorja, dober sad,
Avstrija nas je vesela,
cvet mi vojnih smo armad!
Trdnost meča daj ostrini,
Sabaot, bog vojnih trum!
V blagor dragi domovini
vztrajaj, bodri naš pogum!

Zbogom, plug, peró, obitelj,
domovinska čast naprej,
vsak je nas orjak-boritelj,
vsak na skupno srečo glej!
Čvrsto stopamo do zmage,
spremijevalca — grom in blisk,
sfráh za Avstrije sovraže
našega ponosa vrisk!

Vzplavaj, orel avstrijski,
švigne k solncu naj perot,
dvignil svoj pogum neznanski,
gre k svobodi tvoja pot!
Kar junaštva in kreposti,
sile nezmagljiv inaš —
domovino s tem oprosti,
z vencem zmage se čodaš!

Josip Čonč.

VPRAŠANJE NARODNE AVTONOMIJE.

„Arbeiter Zeitung“ piše: „Sedaj se smatrajo ukrajinski prebivalci Galicije že od davna s samostojnostjo Galicije ogroženi — ali po pravici ali po krivici, nočemo tu raziskavati. Popolnoma jasno pa je, da mora biti rešeno ukrajinsko vprašanje istočasno s poljskim vprašanjem v Avstriji, da išče in zahteva avtonomija enega naroda izpopolnitve v avtonomiji tudi drugih narodov. Tako se dotakne ta srečno započeta reforma splošnega vprašanja narodnostne avtonomije v Avstriji, po kateri tako kriče razmere. Upamo torej, da bodo te objavljene določbe odprle z velikimi obeti pot, do notranje reforme Avstrije in to pot napravile tudi dostojno.“

AVSTRIJSKA MISEL.

„Information“ piše: Najboljša volja vlade nič ne opravi, ako je ne podpira

trdna volja prebivalstva, vstrajati do konca. Vsak mora dokazati, da je naš življenski interes v tem, da ohranimo močno Avstrijo in da bi bil vsak zadet v svojem življenskem jedru, ako bi bila Avstrija, kar Bog obvaruj, oškodovana. Vsaka ped Avstrije je naša domovina, in vse narodnosti Avstrije so svojih interesih solidarno zvezane z interesi skupne domovine. Razvoj narodnosti, njihovega jezika, njihove kulture, njihove gospodarske dobrobiti je odvisen od tega, da tisto, kar je avstrijsko, tudi avstrijsko ostane, ostane kot trdni spojni člen med različnimi ljudstvi do konca sveta. Veselje nad državo! To je čarobna beseda, ki mora dati slabim moč, malosrčnim pogum. Trpljenje se lažje prenaša, ako ga prenašamo s povzdigneno glavo s povzdignjenim srcem v zavesti velike jeje, v kateri je vlečena Avstrija.*

4. NOVEMBER 1916.

Njegovo Veličanstvo cesar avstrijski in apostolski kralj ogrski ter nenški cesar, v trdnem zaupanju na končno zmago Svojega orožja in zasledujoč željo, da dovedeta od svojih hrabrih vojsk s težkimi žrtvami ruskemu gospodstvu iztrgane poljske pokrajine do srečne bodočnosti, sta se zedinila, da ustvarita iz teh pokrajin samostojno državo z dedno monarhijo in konstitucionalno ustavo. — Natančneje določbe in meje poljskega kraljestva ostanejo pridržane. — Novo kraljestvo bo našlo v zvezi z obema zavezniskima državama garancije, ki jih potrebuje, da razvije svoje moči. — V lastni armadi naj žive naprej slavna sporočila poljskih vojsk iz prejšnjih časov in spomin na hrabre poljske sobojevnike v veliki vojni sedanosti. Njena organizacija, izvežbanje in vodstvo se bo v skupnem sporazumu uredila. — Zavezniska vladarja se vdajata trdnemu upanju, da se bodo sedaj izpolnile želje po državnem in narodnem razvoju kraljestva poljskega s potrebnim ozirom na splošne političke razmere Evrope in na blaginjo in varnost njih lastnih dežel in narodov. — Velike zapadne sosednje države Poljskega kraljestva pa bodo z veseljem videli na svojih vzhodnih mejah vzrasti in vzcvetati srečno in svojega narodnega življenja veselo državo. —

Nadalje je poslal cesar ministrskemu predsedniku dr. Koerberju to - le lastnoročno pismo: „V smislu Mojega dogovora z Nj. Veličanstvom nemškim cesarjem se bo ustvarila iz poljskih pokrajin, iztrganih od naših hrabrih vojsk ruskemu gospodstvu, samostojna država z dedno monarhijo in konstitucionalno ustavo. — Pri tej priliki se spominjam ginjenega srca mnogih dokazov vdanosti in zvestobe, ki so mi bili izkazani tekom Moje vlade s strani dežele Gališke, ter velikih in težkih žrtev, ki jih je morala prinašati v tej vojni ta dežela, izpostavljena najhujšemu sovražnemu navalu, v interesu zmagovite obrambe avstrijskih državnih mej in ki ji zagovarajo trajno pravico do Moje najtoplejšje očetovske skrbi. — Zato je Moja volja, da dam v trenutku, ko nastaja nova država, roko v roki s tem razvojem tudi gališki deželi pravico, da Svoje deželne zadeve do polne mere tega, kar se strinja z njeno pripadnostjo k državi celokupnosti in njenemu prosperanju, samostojno urejuje in da nudim s tem gališkemu prebivalstvu garancijo za njega narodni in gospodarski razvoj. — Naznanjajoč Vam ta Svoj namen, Vam naročam, da izdelate za njega zakonito uresničenje primerne predloge ter Mi jih predložite.“

PETO VOJNO POSOJILO.

Zadnji teden so bila pri poštni hranilnici na Dunaju posvetovanja o najetju novega vojnega posojila. To bo peto vojno posojilo. Za podpisovanje je določen čas od 20. novembra do 16. decembra t. l.

KDO JE GLAVNI SOVRAŽNIK?

Nemški državni kancler je v svojem zadnjem govoru v nemškem državnem zboru z velikim poudarkom naglašal, da je Anglija glavni sovražnik Nemčije. Nedavno pa se je oglasil v Monakovem vseučiliški profesor v Heidelbergu dr. Maks Weber proti tej trditvi nemškega državnega kanclerja, izrečno poudarjajoč, da noče s svojim govorom podpirati nobene akcije proti državnemu kanclerju, pa tudi nobene akcije za njega, marveč da hoče le razjasniti položaj in razbistriti pojme. Nemčija ne sme zasledovati politike čuvstvovanja, pa tudi ne politike slepega sovraštva, niti ne politiko samoljubja. Vseneimško renimiranje lahko le škoduje. Govorilo se je o uničenju angleške svetovne države, kakor da obstoja ta v posesti Sueškega prekopa in ne v tem, da so celi kontinenti naseljeni od angleškega plemena, ki ga ni mogoče prepoditi. Podobno je z govoričenjem o uničenju angleško pomorske sile v trenutku, ko imamo proti sebi skoraj vsa brodovja sveta. To je smoter, ki ga bomo težko dosegli. Uničiti torej Anglije ne moremo, pač pa, in to upamo, ji moremo občutno škodovati. — Glede Belgije pravi agitacija: Kdor te dežele ne obdrži, je premagan. To je preveč. Če armada Belgije ne izpusti iz rok, dobro. Toda samo zaradi Belgije nadaljevati vojno, proti temu imamo pomisleke. Ni namreč verjetno, da se bosta hoteli Bolgarska in Turčija bojevati za to, da anektira Nemčija severno Francosko in Belgijo. Torej ne samoljubnih smotrov! Naša politika mora biti dalekovidna. Kakšni interesni konflikti med nami in našimi nasprotniki so povzročili vojno? Ali so bili taki konflikti merodajni za Francosko, Italijo, Romunsko, Srbijo? Rusija hoče uničiti naše poljedelstvo, Rusija hoče uničiti Turčijo in zahteva Carigrad. Anglija je proti naši zvezi Berlin-Bagdad. Ložji bi bil torej sporazum z Anglijo, kakor sporazum z Rusijo. — Politiški interesi nas ločijo od zapada. Francozi so se prepričali, da nas ne morejo uničiti. Alzaško-lotarinškega vprašanja bi danes ne bilo, če bi se bila dežela priklonila kakim velikim nemškim državi. Anglija se je čutila ogrožena od našega brodovja, neznošno ji je bilo, da je morala koncentrirati svoje brodovje v Severnem morju. Sporazum z Anglijo se ni razbil ob formoli o množini ladij, marveč na tem, da drug drugemu nismo zaupali. Nemogoča pa ni izprememba razmerja med Nemčijo in Anglijo. — Glede Belgije je samo to naš interes, da se ne porabi kot vrata za napad. Če bi sklenili Belgija in Nizozemska nevtralnostno zvezo, bi bili tudi naši interesi zasigurani. Dokler je to nemogoče, rabimo garancije, da Belgija ne bo igrala svoj čas vloge Grške. — Vojni vzrok Rusije je razpadel, pañslavizem je razbit. Sporazum med Rusijo in Nemčijo samo bi bil mogoč. Pri tem pa igra veliko vlogo Vzhodno morje z Atlantskimi otoki, kar ima velik pomen za vse skandinavske dežele. Ali pa je mogoče skleniti tak mir, v katerem anektiramo mi nekaj, Turčija pa bi morala prepustiti Rusom Armenijo? Po taki pogodbi bi mogli pač jako težko dobiti koga, ki bi hotel skleniti z nami zvezo. Svesti si moramo biti, da nas Rusija najbolj ogroža, ker se rusko prebivalstvo hitro množi, Nemški narodni obstoj ni v nevarnosti niti z angleške niti s francoske strani, pač pa s strani Rusije. Ruska politika bi se morala torej temeljito izpremeniti ter bi morala izreči svoj desintereselement na srbskih in poljskih razmerah. Samo ob sebi umvno je, da se oklepa Nemčija zveze z Avstro-Ogrsko, ta bo morala v vojaškem oziru ostati in se poglabiti. Poljsko vprašanje sega pred vrata Berlina. Poljakom bi se lahko dala kulturna in upravna svoboda v mejah, ki so jih zahtevali leta 1863. Nemčija pa mora imeti v vojaškem oziru garancije, da se poljsko orožje nikdar ne obrne proti njej. Nemčija je stopila v to vojno zaradi svoje časti in jo bo v tem znamenju končala.

Pristopajte kot člani k „Rdečemu križu!“

diranjem stanovskih, narodnih in gospodarskih vprašanj in šele po sklepu prerojeni in osveženi zopet zastavili skupno svoje delo v danih novih razmerah. Sedaj naj bi se omejevali na najpotrebnejše, da se tudi organizacija preveč ne zrahlja.

Res, a kaj je tisto „najpotrebnejše“, cesar sedaj nikakor ne smemo zanemariti, da se obstoj in trdnost organizacije ne razmaje? Pa to samo tudi nikakor ne zadostuje. Treba je najti in postaviti oporišča, ki nam bodo dajala direktive pri polaganju novih smotrov in začitovanju nove poti. Važne direktive in oporišča pa bomo imeli, če n. pr. med drugim natančno resumiramo svoje dosedanje delo, z drugimi besedami, da sestavimo zgodovino slovenskega šolstva, zgodovino križevega pota, ki ga je prehodila slovenska šola in pretrpel slovenski učitelj. To bi bil obenem tudi eden najvažnejših prispevkov k bodoči kulturni zgodovini Slovencev. V ta namen bi morali začeti takoj zbirati potreben material, kritično bi se moralo ekscerptirati starejše liste, pregledati šolske kronike, starejši tovariši naj bi pa začeli priobčevati svoje

spomine, v kolikor so ti v zvezi z zgodovino slovenske šole (n. pr. tov. Kocbek, Dimnik, Žirovnik, Slamoštev i. dr.) Koliko bi tu lahko črpala mlada generacija in koliko trdnosti bi bil potem njen korak v bodočnost. Upam pa tudi, da je zato čas prav ugoden. Povsod drugod nam je po dosedanjih nenormalnih razmerah omejena svoboda kretanja, vsi mlajši sotrudniki naših listov so pod orožjem. Kaj je torej naravnije, kot to, da se oglasijo naše žive kronike in tako izrabimo čas, ko nam je vsako drugo delo iz najrazličnejših vzrokov tako močno omejeno, izrabimo pa tudi prostor v naših listih, ki ga uredniki očitno tako težko napolnjujejo, ker ne smejo vsega sprejemati in objavljati, saj stoji nad njimi višja moč — cenzura!

H koncu še besedo o Tvojem pesimizmu. Neupravičen je, nevreden mladega srca! Naj pride, kar hoče, dnevi, še tako težki, razočaranja, še tako velika — „korak pod križem trepetajoč, je namerjen veselju naproti.“ (Iv. Cankar.)

Prav lepo te pozdravlja

Tvoj F.

Dovolj pokore!

Dovolj je tvojega mi biča,
ne tepi več me, Stvarnik moj,
saj usmiliš se celó črviča;
zakaj izjema le z menoj?

Če sklenil si, da mi je umreti,
pa naj umrjem, revna stvar,
a še me tepsti, Stvarnik sveti,
to prosim Te: nikar, nikar! . . .

Pod bremenom življenja vzdise
izmučen duh mi in telo;
trpljenje to, kdo ga popiše?
Za pekel v srcu kdo ve, kdo? —

Zločincu prej snemo okove,
ko vedejo ga na šafot;
izbriši moje ti dolgove,
odpusti mi, nebes Gospod!

Kar svet kdaj videl je trpljenja,
kar v solznem dolu je nesreč,
izkusil tekom sem življenja —
zdaj je dovolj, ne morem več! . . .

Solze lijo po licih velih,
trepeče roka bolj in bolj;
odvzemi, Bog, mi bridki kelih,
dovolj pokore je, dovolj! . . .

Janko Leban.

V TEŽKIH DNEH.

I.

Pred tabo, Kriste, jaz k'lečim
ter tožim ti, kaj vse tr'pim,
ti me, Zveličar, teši! . . .
nadlog in stisk me reši! . . .

II.

V življenja težkih dneh
potri ležim na tleh
ter vzdise: »Mili Oče,
če količkaj mogoče,
nadlog me reši teh
v življenja težkih dneh!
Naj sem grešil karkof . . .
oprostiti izvoli,
saj slab sem, slab č . . .
v primeri s tako —
nič! . . .